

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ
ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Κυριακή Δ' Λουκά (Λουκ. η, 5-15)

Κυριακή 15 Οκτωβρίου 2017

Ο Κύριος μιλά στη σημερινή ευαγγελική περικοπή για το γεωργό εκείνο που πήγε στο χωράφι του για τη σπορά, και άλλοι σπόροι έπεσαν στο δρόμο και πήγαν χαμένοι, αφού καταπατήθηκαν από τους περαστικούς και έγιναν τροφή των πουλιών, άλλοι έπεσαν επάνω στις πέτρες, και μόλις φύτρωσαν λίγο αμέσως ξεράθηκαν, επειδή δεν υπήρχε ούτε χώμα ούτε υγρασία. Άλλοι σπόροι έπεσαν σε μέρος γεμάτο αγκάθια, τα οποία έπνιξαν τα νεόφυτα βλαστάρια. Άλλοι σπόροι, τέλος, έπεσαν σε εύφορη γη, αναπτύχθηκαν και απέδωσαν καρπό εκατονταπλάσιο.

Την ερμηνεία αυτής της πλούσιας σε νόημα και μηνύματα παραβολής την δίνει ο ίδιος ο Χριστός. Ο Κύριος μάς λέει ότι ο σπόρος, για τον οποίο κάνει λόγο το ιερό κείμενο, είναι ο λόγος του Θεού, και ο γεωργός, συνεπώς, είναι ο ίδιος ο Θεός. Τα διάφορα είδη της γης στα οποία έπεσε ο σπόρος, αντιπροσωπεύουν διαφορετικούς τύπους ανθρώπων, οι οποίοι, ανάλογα με την προαίρεση και την πνευματική τους κατάσταση, δέχονται τον λόγο του Θεού ο οποίος είτε καρποφορεί στη ζωή τους, είτε μένει άκαρπος και ατελέσφορος.

Έτσι, ο δρόμος της παραβολής αντιστοιχεί στους ανθρώπους εκείνους που ακούν μεν τον λόγο του Θεού, αλλά ευθύς αμέσως

έρχεται ο διάβολος και παίρνει από την καρδιά τους τα θεϊκά λόγια, ώστε να μην πιστέψουν και να μην σωθούν. Οι πέτρες, πάλι, είναι εκείνοι οι άνθρωποι που με χαρά ακούν και δέχονται τον λόγο του Θεού, αλλά δεν έχουν πνευματικές ρίζες και με τον πρώτο πειρασμό εγκαταλείπουν κάθε προσπάθεια και εξασθενούν πνευματικά. Τα αγκάθια, μάς λέει ο Χριστός, είναι οι βιοτικές μέριμνες και οι ηδονές και ο πλούτος, που απασχολούν την καθημερινότητά μας και αντλούν όλη την ενεργητικότητά μας, με αποτέλεσμα να ξεχνάμε και να θέτουμε στο περιθώριο το λόγο του Θεού, ο οποίος τελικά καταπνίγεται μέσα μας και δεν καρποφορεί. Και τέλος, η αγαθή γη είναι εκείνοι οι άνθρωποι που με όλη τους την καρδιά και με αγαθή προαίρεση ακούν το λόγο του Θεού, και τον διατηρούν μέσα στην καρδιά τους και καρποφορούν με πολλή υπομονή.

Σήμερα, με αφορμή την παραβολή του Σπορέως, καλούμαστε όλοι μας να εξετάσουμε τα μύχια της καρδιάς μας και να δούμε, πρώτα απ' όλα, εάν πράγματι η καρδιά μας διαθέτει την αγαθή προαίρεση να ακούσει τον λόγο του Θεού, και στη συνέχεια, αν έχουμε την διάθεση να αγωνιστούμε για να τον κάνουμε πράξη στη ζωή μας. Μέσα στο θόρυβο του κόσμου, συχνά ξεχνάμε να ακούσουμε και να σκεφτούμε τα διδάγματα του Ευαγγελίου. Πολύ λίγοι από εμάς, δυστυχώς, παρόλο που λεγόμαστε χριστιανοί, αφιερώνουμε έστω ελάχιστο χρόνο για την ανάγνωση και τη μελέτη της Αγίας Γραφής. Άλλοτε, πνιγμένοι από τις βιοτικές μέριμνες, βάζουμε σε τελευταία μοίρα τον Θεό και την

πνευματική μας καλλιέργεια, και αναλώνουμε όλη τη ζωή μας σε εφήμερα και υλικά πράγματα. Άλλες φορές πάλι, ενώ θέλουμε να αγωνιστούμε, μας λείπει η υπομονή, και με τον πρώτο πειρασμό εγκαταλείπουμε κάθε προσπάθεια και μένουμε στάσιμοι και άγονοι πνευματικά.

Με τη σημερινή παραβολή η Εκκλησία μας, καλεί όλους μας ανεξαιρέτως να προβούμε σε μια αυτοκριτική. Να αναλογιστούμε έντιμα σε ποια κατηγορία ανθρώπων ανήκουμε και να βρούμε τους τρόπους εκείνους που θα μας βοηθήσουν να επαναπροσδιορίσουμε τη ζωή μας σύμφωνα με τον λόγο του Θεού. Ο λόγος του Θεού δεν λειτουργεί αυτόματα στη ζωή μας, ούτε και φτάνει κανείς να επαναπαύεται από το γεγονός και μόνο πως ονομάζεται «Χριστιανός». Για να καρποφορήσει χρειάζεται προσωπικός αγώνας, φροντίδα, και υπομονή.

Α. Ταπάκης